

Ůsel Siprd

Iva Gecková
Adam Drahekoupil

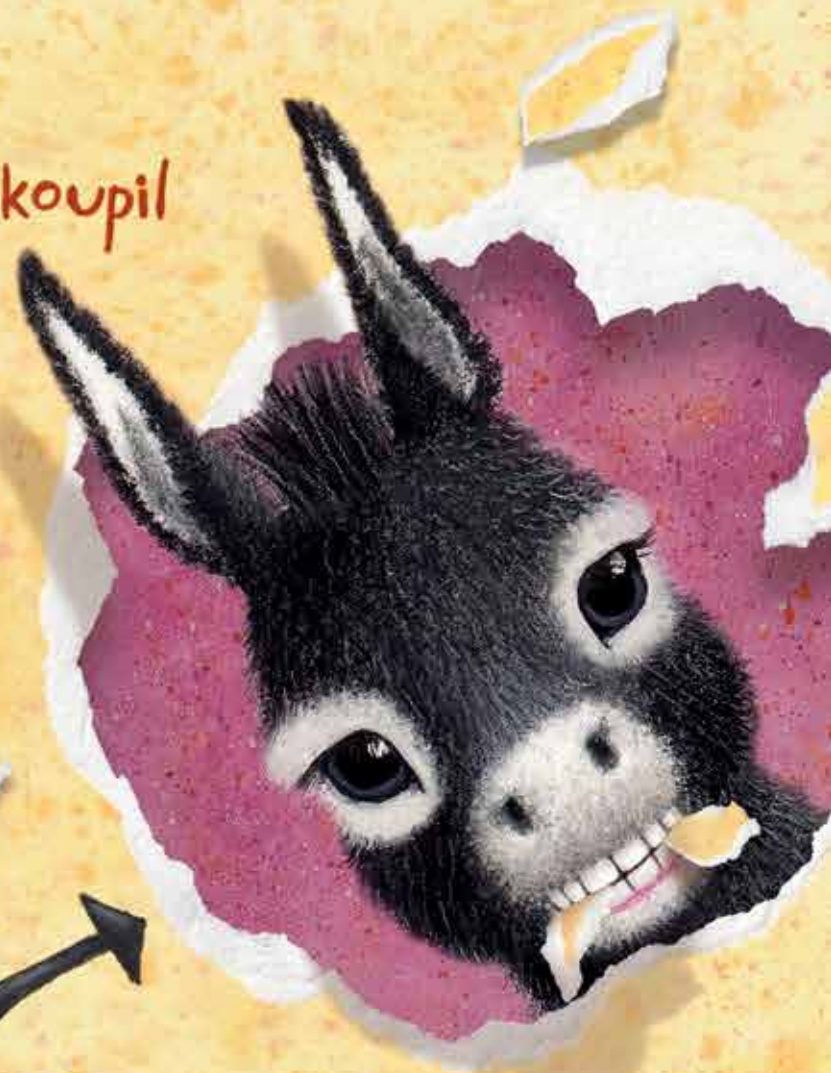
ilustrace
Markéta
Vydrová

Iva Gecková
Adam Drahoukoupil

ilustrace
Markéta
Vydrovā

→
Osel Siprd

Iva Gecková, Adam Drahokoupil
OSEL SIPRD

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

© Iva Gecková, 2019
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2019
Cover & Illustrations © Markéta Vydrová, 2019

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-738-6

1.kapitola

Hýkající myška

Náš příběh se odehrává ve slunném Španělsku, v kraji zvaném Andalusie. Tady, na úpatí pohoří Sierra Nevada, leží malebná vesnička Los Olivos. Název nese podle plantáží olivovníků, které se rozprostírají všude, kam jen oko dohlédne.

Vesnička je to malá, tvoří ji pouze náves a pár domků okolo, ale když se dáte poslední odbočkou z hlavní silnice doleva, dojedete po nějakém čase do míst, kde vedle sebe sousedí dvě olivové farmy. První se jmenuje El Toro (Býk) a druhá El Burro (Osel). A právě na této farmě začíná dnešní noci naše vyprávění.

Oslí mamince Maye se narodilo oslí miminko. A jak už to v pohádkách

bývá, ke každému novorozenci musí přijít sudičky, aby mu daly do vínku nějaké vlastnosti a předpověděly mu jeho osud...

Malý oslík, co ještě nemá jméno, leží stočený u své vyčerpané maminky, která zhluboka a pomalu oddechuje. Její dech zahřívá oslíkovi krk a ouška, takže s nimi občas zatřepe. Černý kožíšek má ještě trochu ulepený a vlhký, ale už začíná pozvolna schnout. V maštali vystlané měkkou slámou je příjemně teplo a ticho, dokonce i myšky, které se na oslíka přišly podívat, stojí vyrovnaně v řadě, když ho pozorují.

„Ten je ale krásný! Podívejte se, jaký má roztomilý huňatý kožíšek! A ten bílý čumáček!“ rozplývala se první myška Bella.

„Jako by si ho namočil do mléka!“ mrskla fousky druhá myška Ella.

„Myslíte, že bude umět pištět?“ zeptala se třetí myška Nella.

Ella a Bella se na ni otočily: „Pištět? Ty jsi ale popleta! Oslové přece nepišťí! Oslové hýkají!“

„Ano, ano,“ kývala hlavou Ella a hned začala předvádět. „Iiiáááá! Ííííááá!“ snažila se. Bylo legrační vidět, jak myška hýká jako osel.

„A jakpak se vůbec jmenuje ten oslík?“ ptala se Nella.

„Ještě se nejmenuje. Zatím je to jenom oslík. Jména zvířátkům dává farmář, takže si musíme

počkat, víš?“ pískla Bella, která byla z myšek nejchytřejší, ale najednou se zarazila a zpozorněla. Co to? Něco se děje! Myšky totiž mají velice jemný sluch a slyší všechno, co se kde šustne.

„Co to bylo? Slyšely jste to?“

„To budou určitě sudičky!“

„Ano, ano. Íííí! Já se tak těším, ještě jsem žádnou oslí sudičku neviděla!“

„Tak buď ticho a koukej!“ drcla do Nelly sousedka, protože se právě teď začalo něco dít.

Dřevěné dveře se zavlnily, jako by byly z nějaké mlhoviny, a v jejich spodní části z nich najednou vykouklo kopýtko. Bylo to oslí kopýtko, to dá přece rozum! A za ním se objevilo druhé a vzápětí i ušatá hlava staré šedivé oslice. Ano, přicházela první sudička.

„Íííí! Ony nechodí dveřmi?“ zašeptala Nella, která sudičky viděla poprvé.

„To víš, že chodí dveřmi. Ale nemusí si je otevírat. Jsou to přece sudičky,“ vysvětlovala jí Ella.

Ale to už do vyhřáté maštale vstoupila i druhá oslí sudička. Byla také šedivá, ale její srst připomínala stříbrná vlákna. Jako by celá zářila!

Sudičky byly průhledné, zrovna tak, jak se v horkém létě tetelí horký vzduch, ale přesto byly dobře vidět.

„Ano, jsme tady správně! Podívej se, jak si spokojeně leží a spí!“

„Tak copak mu popřejeme?“

„Neměly bychom počkat? Třetí sudička ještě nedorazila...“ zašeptala Šedivá sudička.

Stříbrná sudička nervózně hrábla kopýtkem. „Ale vždyť ji znáš! To tady taky můžeme čekat do ledna! Já bych začala bez ní.“

Šedivá chvíli koulela očima, až to vypadalo, že přemýšlí. Ale ve skutečnosti sledovala vypaseného komára, který zběsile létal kolem dřevěného trámu. „Hm, tak teda jo, když jinak nedáš,“ pronesla nakonec. Vlastně jí příliš nezáleželo na tom, kdy začnou s věštbou.

Obě sudičky přistoupily k oslíkovi. Tedy, přistoupily... ony se tak nějak vznášely kousek nad zemí, rozhodně po ní nechořdily jako ostatní zvířátka a lidé. A vlastně – proč by ne? Jsou to přece sudičky!

2.kapitola

Věštba

Oslík nadále spal a o světě kolem sebe nevěděl vůbec nic. Kožíšek už měl úplně suchý a zrovna se mu zdál příjemný sen o oslích tetičkách, které si ho prohlížejí a chystají se pro něho něco velmi pěkného udělat. U maminky mu bylo moc dobře. Navíc ho svým tělem tak krásně hrála!

Myšky přihopsaly trochu blíž, aby jim nic neuniklo.

**TEĎ! PRÁVĚ TEĎ
NASTÁVÁ VELKÝ OKAMŽIK!**

Stříbrná sklonila čumák k oslíkovi a zašeptala: „Milý oslíku, já ti do života přeji, ať ...ať všechno, co z tebe vyjde, je veliké a krásné!“ A dýchla na oslíka obláček stříbrného sudičkového prachu, který ho na okamžik celý zahalil a za chvíli se rozplynul. Jen to dořekla, začaly se myšky tak chechtat, až se svalily do slámy. I druhá sudička se smála.

„Co se děje? Řekla jsem snad něco špatně?“ nechápala Stříbrná.

„Řekla jsi, hihihi, řekla jsi hihi... já to snad nezopakuju,“ řehtala se už teď z plných plic Šedivá, až se málem převrátila na podlahu. Nakonec se přece jen ovládla, nasadila vážný obličej a rychle řekla: „Popřála jsi mu, aby všechno, co z něj vyjde, bylo veliké a krásné! Hihihi! To znamená, že z něj budou padat veliké bobky. A ještě budou krásné! No já to snad nepřežijujuuu! Hihiííííáááá!“ rozchechtala se Šedivá znovu.

Stříbrná se zamračila: „No, takhle jsem to teda... opravuji se: všechno, co z tebe vzejde, bude veliké a krásné!“

Následovala znovu salva smíchu.

„Co je? To jsem to zase popletla? Slovo vzejde je přece jen lepší než vyjde, ne?“ divila se Stříbrná.

„Ale vždyť je to přece úplně to samé!“ tekly Šedivé z očí slzy.

Stříbrná se nafoukla. „Já, já, já jsem to myslela tak, že bude chytrý, že se mu bude vše dařit. Tak se mi přestaň posmívat! A jsem tedy moc, opravdu moc zvědavá, co mu popřeješ ty! Jen si vzpomeň na tu oslici z Madridu, cos jí popřála, aby byla silná jako býk, a ta oslice má nejen býčí sílu, ale i rohy, že nemůže projít dveřmi!“

„Pche! Ty toho naděláš! To je přece detail!“ odrkla si Šedivá. Ještě chvíli se smála, a když už se konečně začala ovládat, také ona přistoupila k oslíkovi, sklonila se k němu a začala:

„Já ti přeji velký smysl pro humor a velké srdce!“ a vyfoukla na něj obláček. Pak se otočila ke Stříbrné a řekla:

„Takhle má vypadat normální věštba. A ne velký bobky!“ usmála se širokým úsměvem, až odhalila své silné bílé zuby.

Stříbrná nic neodpověděla, jen našťvaně zafrkala. Chtěla ještě něco dodat, aby Šedivou uzemnila, ale zvenčí se ozvala rána, za ní druhá a na jednu dveřmi prolítla chlupatá hnědá koule. Zastavila se těsně u Stříbrné.

„A vida! Třetí sudička! Kde ses tak zdržela? A co je tohle za příchod? Nešlo by to kapánek důstojněji, když tady máme věštbu?“ nabádala ji Stříbrná.

Hnědá sudička se začala pomalu sbírat ze země. Na hlavě měla naražený červený plastový kbelík. Všechny čtyři nohy, zapletené do sebe nemohla několik minut rozmotat. Šedivá jí pomohla stáhnout kbelík z hlavy a ten hned přistál v koutě maštale.

„Omlouvám se vám všem. Ale neuvěříte, co se mi přihodilo!“ kulila oči Hnědá, ale Stříbrná se Šedivou ji ujistily, že jí to tedy určitě uvěří, protože Hnědá byla zkrátka chodící katastrofa. Do čeho mohla, do toho vrazila, všechno na ni padalo nebo kapalo a všude, kde to bylo jen trochu možné, si něco přiskřípla, přivřela nebo přibouchla.

„A to jsem se chtěla jen napít. Neumím si vysvětlit, jak se stalo, že se mi ten kbelík dostal na hlavu!“

„No to je hrůza. Ještě štěstí, že sis nic nezlomila. Ale teď už je nejvyšší čas, abys pronesla svoji věštbu, protože za chvíli musíme být v Cantaluze, narodila se tam oslí dvojčata. Tak sebou pohni, Hnědá!“

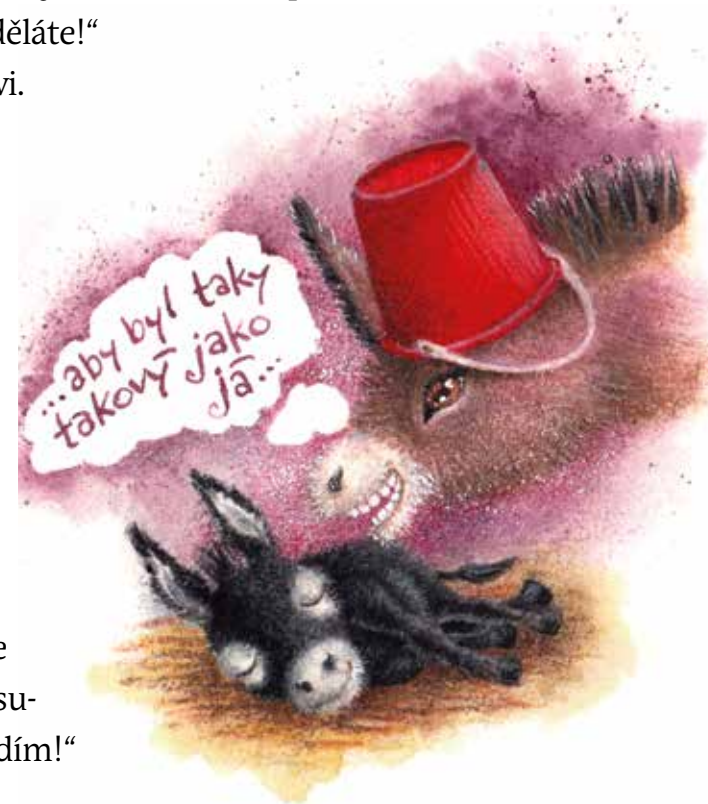
„Nojo, nojo, vy toho naděláte!“ přistoupila Hnědá k oslíkovi.

„Jé, ten je hezký. Tak roztomilý! Vypadá úplně stejně jako já! Já bych chtěla, aby byl taky takový jako já!“ rozplývala se a vůbec si neuvědomila, že právě pronesla věštbu.

Stříbrná s Šedivou se na sebe podívaly.

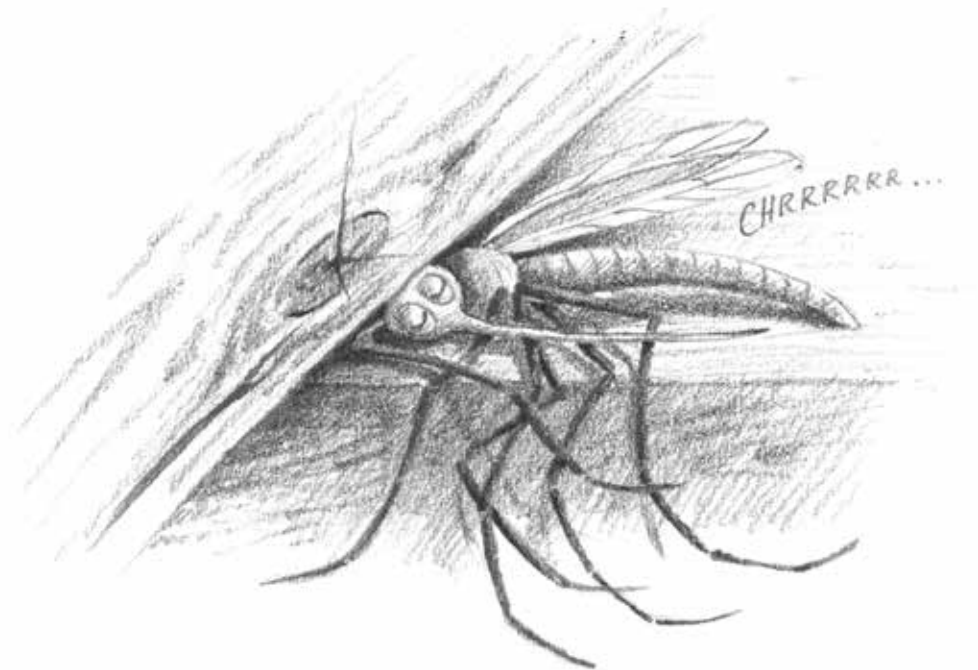
„U osla! Ten malý to ale schytl! Být jako Hnědá sudička, to mu tedy nezávidím!“ pronesly obě současně.

Ale pak už nastal čas, aby se všechny tři sudičky přemístily jinam. Pěkně se seřadily, naráz hrábly pravým kopýtkem a byly pryč.

Malý oslík dále spokojeně odfukoval a netušil, jaká velká věc se kolem něj právě odehrála. Myšky si ještě chvilku něco špitaly a potom se uložily ke spánku do kupky sena. Tlustý komár konečně našel místočko za trámem, které pro něj bylo tak akorát. Všechna zvířátka na farmě El Burro spokojeně spala a sbírala síly na další den.

3.kapitola

Jak se bude oslík jmenovat?

Jména všem zvířátkům na farmě dává pan farmář. Někdy už má jméno vybrané dopředu, jindy se rozhodne až podle toho, jak zvířátko vypadá, takže na farmě žije prasátko Kulička, slepice Kropena nebo kuň Lench. Náš farmář se jmenuje Alfonso Lopez a je to dobrák od kosti. Každému pomáhá a zvířátka se u něj mají moc a moc dobře. Alfonso má ale trochu hřmotné vystupování a občas hromuje tak, až se nedaleké pohoří chvěje.

Právě teď přichází k oslí maštali a nese svým miláčkům něco dobrého k snědku...

Alfonso, oblečený do čistých montérek, si přehodil velký koš plný zeleniny a ovoce do levé ruky a pomalu otevřel vrata do maštale, protože dobře věděl, že panty vržou.

Nechtěl vzbudit malého oslíka, měl v plánu si ho pěkně prohlédnout, dokud spí, protože „naživo“ už to nebude dost dobře možné! Ale jestli je ten malý po mamince Maye, bude ranní ptáče, usmál se Alfonso a opatrně nakukoval dovnitř. A vida, Maya už je vzhůru! Všimla si ho a zastříhala ušima na pozdrav. Tři myšky teď pobíhaly po slámě a hrály fotbal s borovicovou šiškou.

„Dobré ráno, Mayo! Dobré ráno, myšky!“ zamával farmář a z košíku vyndal jablka, mrkev a dva banány.

„Jé, banány, ty já ráda!“ zaradovala se Maya.

„Já vím, myslel jsem na tebe. Tady máš dva, jako odměnu za tak krásného oslíka, Mayo!“ drbal Alfonso oslici za ušima. Ta banány spořádala na dvě kousnutí i se slupkou.

„A pro vás mám něco mnohem lepšího než tvrdou šišku!“ hodil Alfonso jablko myškám, které se na něj hned vrhly.

„Jaké mu dáš jméno? Napadá tě něco?“ zeptala se Maya, ale Alfonso si jen bezradně prohrábl kudrnaté vlasy a zavrtěl hlavou.

„Zatím mě nic nenapadá... uvidíme.“

V ten okamžik přišla farmářova žena Paloma. Všichni se otočili a naznačili jí, aby byla zticha. Paloma k nim po špičkách došla a zašeptala: „Už jste mu dali jméno?“

„Íííí, jméno ještě nenííí,“ vypískly myšky. Paloma jen pokývala

hlavou. Věděla, že se nic neděje, protože její muž je tak chytrý, že určitě nějaké brzy vymyslí. A když ne, stane se něco, co mu ukáže, jak se oslík bude jmenovat.

Oslík, jako by vnímal, že si o něm všichni povídají, zastříhal ušima, zafrkal a otevřel jedno černé oko, které vypadalo jako velký lesklý korálek, a prohlížel si s ním svět. Viděl něco žlutého, něco černého a něco šedivého, co se v dálce před ním hýbalo a pištělo. Oslík zjistil, že má i druhé oko, a také ho otevřel. Rázem viděl o moc lépe! To žluté byla sláma, měkká a teplá, jako peřin-

ka. To černé byl jeho kožíšek, huňatý, heboučký a nadýchaný jako prachové peří – takový kožíšek oslátka mívají. A to šedivé, co se hýbalo, byly tři myšky.

Oslík si uvědomil, že mu vepředu z tělíčka něco roste. Pokusil se na to postavit. Zpočátku si věděl rady,

to když se vyhoupl na dvě přední nožky a zapřel se o kopýtko, aby se mohl zvednout. Ale nepočítal s tím, že má i dvě nožičky vzadu, které předtím neviděl. Byl z toho tak překvapený, až se rozplácl na bříšku jak široký, tak dlouhý. Maya, Alfonso i Paloma mu okamžitě přispěchali na pomoc.

„Maličkej, neublížil sis?“ ptala se starostlivě Paloma a prohmatala oslíkovi nožičky.

„Vypadá v pořádku,“ štouchla do něj láskyplně Maya a olízla mu čumáček.

„Jestli dovolíte, teď bych ho nakrmila. Chtěla bych vás poprosit o trochu soukromí,“ otočila se Maya na farmáře a jeho ženu.

Ale když se Maya otočila, že dá oslíkovi své dobré mlíčko, nebyl na svém místě. Poplašeně se rozhlédla a uviděla ho v rohu maštale, jak něco s velkou chutí převaluje v puse.

„Íííí! To je náš fotbalový míč, sebral nám náš míč, Mayo, a teď nám ho chce sníííííst!“ stěžovala si Bella. Jenže než mohli Maya s farmářem zasáhnout, oslík začal pomalu polykat. No, lahůdka to asi nebyla, pouлил oči víc a víc. To víte, borovicová šiška pěkně škrábe do krku!

„Ty troubo jeden ušatej!“ zvolal Alfonso a doběhl k němu. Oslík vypadal, jako by mu měla očička vypadnout z důlků. Nakonec s vypětím všech oslích sil polkl poslední sousto a hýkl:

„Íííííí! To byla ale dobrota!“
Chystal se k běhu za maminkou, jenže nožičky se mu zase zapletly do sebe jako prameny vánočky a opět skončil na zemi.

„Ach jo! Už to začíná! To je ta věštba Hnědé sudičky! Je to stejný popleta jako ona!“ vzdychla Ella a Bella s Nellou přikývly.

Alfonso zvedl oslíka něžně do náruče a odnesl ho k mamince. Oslík hlta-

vě pil její sladoučké mléko a umínil si, že borovicové šišky už nikdy jíst nebude, když je tady pro něj přichystaná taková dobrota!

4. kapitola

Ach ta šiška!

Den na farmě rychle ubíhal. Paloma nasedla do starého otlučeného auta a dojela do města na trh koupit čerstvé ryby. Když se vrátila, pustila se do stáčení olivového oleje, který včera vylisovala ze šťavnatých oliv. Olej měl barvu, jako by v něm bylo rozpuštěné samo sluníčko, a Paloma se radovala, protože lahví bylo více než při minulém stáčení.

Polední vedro vystřídal příjemný večerní chládek a farmář šel naposledy obhlédnout svá zvířátka.

„Hmm, chudinka malej, asi ho bolí břicho z té šišky,“ usoudil Alfonso, když se podíval na malého oslíka. Ten se totiž tvářil nějak sklesle, vůbec neběhal, do ničeho nevrážel ani neboursal a nic na něj nepadalo. Jen tak ležel na slámě a vzdychal. Alfonso mu dal do tlamičky lžící olivového oleje. Ten používali jako lék na všechno. Nedivte se, jsme přece na olivové farmě! Olivový olej se zde používá na bolení břicha, hlavy, zubů, na odřeniny, spáleniny, popáleniny, komáří štípnutí, hmyzí bodnutí, psí kousnutí nebo jen tak, pro chuť!